

ved det berømte og meget omtalte Besøg i Genève er kommet frem.

Den højtærede Udenrigsminister vilde, som sagt, gøre det hele til et rent indrepolitisk Spørgsmaal, og han fremstillede det, som om den højtærede Forsvarsminister nu kom og politisk talt hældte en Syre ud over den danske Befolkning, og saa skulde man se, om Befolkningen reagerede overfor denne Afrustningssyre. Gjorde den saa dette i tilstrækkelig Grad, nu vel, saa havde det vist sig, at Folket vilde afruste, og saa kunde der jo virkelig være noget i Udenrigsministerens Logik og Konklusion, hvori han jo hævdede, at naar et virkelig Flertal i det danske Folk vil Afrustning, ja, saa maa det tage Ansvaret herfor, og saa kan ingen hindre os deri. Men det, der manglede i Udenrigsministerens Tale, og det, som jeg som ung Mand i særlig Grad havde ventet, der vilde komme, var netop en stærk Understregning af, at naar vi gik til dette Skridt, vilde vi paatage os et Ansvar og en meget betydelig Risiko med Hensyn til vor fremtidige uafhængige Stilling. Den højtærede Udenrigsminister har selvfølgelig Lov til selv at bestemme, hvor meget eller hvor lidt han vil sige, men vi andre har til Gengæld ogsaa Lov til at hæfte os ved, hvad Udenrigsministeren *ikke* siger, og man kan maaske sige, at det væsentlige i Udenrigsministerens Tale i Gaar var det, han ikke sagde. Men Udenrigsministeren har talt, og selv om Talen efter vor Mening manglede meget i Klarhed, har den alligevel bidraget i ikke ringe Grad til at gøre det mere klart for den danske Befolkning, at denne Gang drøfter vi ikke her i Landet som saa mange Gange før, om vi skal bruge 30, 40 eller 50 Mill. Kr. til Forsvaret, nej, nu staar Spørgsmaalet om dette: skal vi her i Danmark stille os paa Linie med de to Lande Luxembourg og Panama og ligesom de afruste? Men da maa vi ogsaa vide, at vi maa løbe den Risiko, som det har vist sig, disse Lande er kommet ud i; da andre Lande paatog sig deres Forsvar.

Jeg glæder mig over, at Udenrigsministerens Tale har bevirket, at vi nu ogsaa mere og mere i den offentlige Diskussion kan arbejde os hen til dette ret klare Spørgsmaal, thi jeg tror, at det ogsaa vil kunne resultere i et mere klart Svar fra Befolkningen. Men det gaar vist de fleste unge, som det gaar mig, at naar vi ser ud over Verden, er Situationen saadan, som den former sig, langt fra afklaret, den er langt fra saadan, at man kan sige, at nu er der Fred og ingen Fare. Nej, ingen kan være blind for, at netop de nye Grænser,

der er draget, ikke alle Steder som vor nye Sydgrænse efter Folkeafstemning, men efter andre Principper, har bevirket, at de Rørelser, der ligger i de paagældende Folk, og det Had, der mange Steder gør sig gældende, i Virkeligheden er som nyt Ved til den Ild, der forhaabentlig ikke vil, men som dog maaske alligevel *kan* blusse op og igen tænde Verden i Brand. Jeg ved meget vel — og det vilde være ilde, om ikke netop de unge havde Øjnene aabne for det —, at der ogsaa i Verden nu mere end nogen Sinde tidligere af ædle og dygtige Kvinder og Mænd er taget et Arbejde op for at skabe Muligheder for en Verdensfred, og jeg føler mig som dansk Mand glad over og stolt ved, at vi Danske gennem Aarene har været med i dette Fredsarbejde, og at vi har været villige til, og er det fremdeles, at yde vore Ofre, for at dette Arbejde kan gøres og komme til at virke bedst muligt. Men jeg lukker ikke Øjnene for, at de Folk, der her er de absolut ledende, siger: Der er endnu Vej tilbage at vandre, inden Verdensfreden er sikret, og inden Vaabnene er nedlagt.

Jeg har jo haft Lejlighed til at være til Møder med den højtærede Forsvarsminister og har drøftet dette, og jeg har dør fremført Citater — saaledes som det er sket ogsaa under denne Sags Behandling her i Salen — af Udtalelser af ansvarlige Statsmænd i andre Lande, men den højtærede Forsvarsminister har hver Gang sagt: Vi behøver ikke at faa disse Citater fremført, thi jeg tvivler ikke om, at man let kan fremdrage Udtalelser af Folk af anden politisk Opfattelse i andre Lande, som kan vidne mod de danske Socialdemokraters Opfattelse. Men jeg vil dog gerne have Lov til her at hævde, som jeg har gjort det ved Møder ude i Landet overfor den højtærede Forsvarsminister, at det er jo alligevel saa, at det bliver de ledende Statsmænd i de forskellige Lande og deres Mening, vi kommer til at tage Hensyn til. Det er jo alligevel saa, at naar der nu er kommet en konservativ Regering i England, der, efter hvad der er Udsigt til, kan komme til at lede Politiken dør gennem et Aaremaal, naar vi har en radikal Regering i Frankrig, der er meget stærkt forsvarsvenlig, og naar vi i et af vore Nabolande har en socialdemokratisk Regering, hvis Statsminister hævder Nødvendigheden af, at Sverige maa have et Forsvar, der er betydelig stærkere end det danske, saa kan det ikke nytte, at vi i vort Land siger: Vi bryder os fejl om de Statsmænd i andre Lande, der ikke har vor